

Jungfrau in še marsikaj.

Janko Mlakar.

(Dalje.)

Drugo jutro smo vstali še pred tretjo uro. Ker ima Lojze to nepotrebno navado, da se tudi v gorah umiva, sem bil pred njim gotov s »toaletno«. Grem torej v obednico, da pregledam kot »vodnik Alojz« še enkrat, če je vse v redu. Gorela je samo ena luč, tako da je v prostorni sobi vladal še polumrak. Vtikal sem ravno svečo v svetilnico, ko prikrevsja doli tudi Sterblich.

»Čujte, vodnik«, zakliče že med vrati, »pritrdite še moj plašč k nahrbtniku, — a pardon! Oprostite, gospod Selig! Mislil sem, da imam vodnika pred seboj, ko je tako slaba razsvetljava«.

»O, ste čisto prav videli«, odvrnem mu mirno, »moj gospod je še v sobi, pa pride takoj doli. — Je že tukaj«.

In res se prav ta hip prikaže Lojze v sobi. Da bi le videli, kak obraz je naredil Sterblich, ko ga je zagledal! Toda Lojze je takoj spoznal položaj. Zasmel se je na ves glas in rekel: »Aha, gospod Sterblich vas je z menoj zamenjal, kaj ne, Alojz? No, to se nama je že večkrat pripetilo. Ko naju ogledate pri solčni luči, potem naju bodele pač lažje ločili.«

Tako je potolažil Lojze Sterblichu ter sedel k bogatemu zajtrku, ki je bil že pripravljen na mizi. Naš tovariš je še nekoliko časa pogledaval sedaj mene, sedaj Lojzeta, nato se je pa tudi spravil nad med in nad surovo maslo.

Po zajtrku se urno pripravimo na odhod. Ko oprtam nahrbtnik, mi zatlači za jermena Lojze še svoj težki plašč. Jaz sem se pa takoj uprl temu prirastku že tako precej velike teže in sicer na glas in po tihem. Na glas sem mu povedal, da ga bo zeblo, če ne obleče plašča, na tihem sem ga pa dregnil med rebra. Ti dokazi pa niso imeli zaželenega uspeha. Lojze je namreč zatrjeval, da ga bo

hoja ogrela in je v svoji hudobiji prigovarjal Sterblichu, naj mi tudi on izroči svoj plašč v varstvo. Temu »varstvu« sem se pa jaz odločno odpovedal, kajti tudi kot vodnik sem bil dolžan nositi samo reči »svojega gospoda«. Sterblich mi je zato v mislih gotovo utrgal en frank od napojnine, ki mi jo je nameraval dati, a plašč je vendar-le sam nosil in sicer kar oblečenega.

Zapustili smo hotêl ter se napotili po Laubersgratu navzgor. Noč je bila sicer zvezdnata, a vkljub temu dosti temna in svetilka nam je služila prav dobro, zlasti potem ko smo zapustili poraslo planino in stopili na peščena tla. Tu sem kaj težko sledil ozko, komaj vidno stezo. Po dveurni hoji pridemo na Stand (2466 *m*). Na Sterblichovo prošnjo smo tu nekoliko postali. To priliko je pa takoj porabil poredni »gospod Selig«, da me je sočutno vprašal, če me nahrbtnik zelo teži. Jaz sem se naredil, kakor bi ga ne bil slišal, ter jo mahnil po strmem melu naprej. Noč se je polagoma pomaknila še bolj proti zahodu in danilo se je vedno bolj. Bil je pa tudi zadnji čas. Steza se je namreč že popolnoma izgubila med kamenjem in treba je bilo pozorno gledati na ves teren, da nisem izgubil prave smeri. Kajti pravi vodnik se mora spoznati tudi v tujih gorovjih.

Sploh se pri Titlisu gre samo zato, da se pride na pravem kraju na ledenik. Do njega vodita dva skalnata grebena Rotegg in Rotgrätli, ki segata precej visoko v Titlisov ledeni plašč. Rotgrätli ne pride v poštev, ker je z njega sestop na ledenik skoraj nemogoč. Rotegg pa tvori z zadnjim odraskom Galliberga strm, kopen žleb, ki se konča tam, kjer se obojno skalovje združuje v močan zid. Od tu priležeš najlažje na ledenik.

Tudi mi smo jo udarili po tem žlebu. Prazne sardinine škatle in čokoladni ovitki, ki so »krasili« tuintam našo pot, so mi bili ljubi dokazi, da vodim prav. Slednjič poplezamo še malo po strmih skalah navzgor in bili smo na vrh Rotegga (2752 *m*).

Med tem se je bilo že popolnoma zdanilo. Njegova solnčna Svetlost je že davno zapustila vročo domovino vitkih palm, čudovitih pravljič in črne kuge, ter se je izprehajala s svojimi žarki po lediščih in snežiščih. Tudi s planin so pobegnile sovražne sence in v Engelbergu so samostanski zvonovi veselo naznanjali novi dan. Prostrani Titlisov ledenik se je veselo kopal v solnčnih žarkih ter se blesketal, kakor bi bil posut s samimi demanti.

Iz nemega občudovanja tolike krasote me naenkrat zbudi Sterblichov glas: »Alojz, odložite vendar nahrbtnik! Jaz sem že truden, lačen in žejen. Treba je malo počiti in zajtrkovati«. No, tudi jaz

sem bil kaj zadovoljen s tem predlogom, ker sem se nadejal, da se mi bo na ta način nahrbtnik precej olajšal. In to upanje me ni varalo; kajti Sterblich in Selig, oba sta imela velikanski tek. Od vsega brašnja je ostalo samo malo kruha in sira ter dve steklenici sekta, ki sta zvedavo moleli svoji zlati glavici iz nahrbtnikovih žepov. Ker je mrzla sapa, ki je brila čez ledenike, prisilila Lojzeta, da je oblekel plašč, se je moje breme res znatno zljajšalo.

Ko smo se okrepčali, smo se navezali na vrv, jaz prvi, v sredi Sterblich, zadnji pa »Selig«. Sestop na ledenik je bil precej siten. Morali smo plezati z Rotegga po strmem skoku na ledenik, prav tam, kjer se ledeni veletok v največji strmini obrne proti prepadam Galliberga. Zato je plezal vedno le eden. S Sterblichom sva imela precej opraviti, preden sva ga spravila doli. Jaz sem pazil, da je stopil v narejene stopinje na ledenik, Lojze ga je pa spuščal po vrvi čez skok. Nato smo stopali varno naravnost naprej po zledenelem snegu. Kmalu smo zavili na desno in strmina je postajala vedno večja, ledenik pa popolnoma kopen. Treba je bilo stopinje sekati, in to prav izdatne, ker nismo imeli derez. Jaz sem jih sicer imel, namreč Lojzetove, pa ne na nogah, marveč na nahrbtniku; moje so se tisti čas vozile najbrže kje po železnici, Sterblich pa sploh še nikdar ni bil posestnik take priprave.

Vihtel sem torej cepin, da so ledeni kosci leteli na vse strani. Kmalu je največja strmina ponehala, zato smo pa zašli med same razpoke. Manjše smo preskočili, večje obhodili. Črez nekatere so nam pomagali tudi zložni mostovi, ki so v jutranjem hladu še dobro držali. Onstran teh razpok je bil ledenik zopet pokrit z debelim snegom, v katerem se je vila lepa, globoko razhojena gaz.

Sedaj mi je postalo popolnoma jasno, kar sem že poprej slutil, ko smo lezli na ledenik. Zašli smo namreč preveč na levo in tako izgrešili pravo pot. Ko smo namreč prilezli na vrh Rotegga, bi bili morali kreniti mesto na levo, naravnost na desno. Od tu je namreč sestop veliko lažji ter se izogneš tudi strmemu in razpokanemu delu ledenika. Tudi Lojze je spoznal, da se je »vodnik« zmotil. Sterblich se pa ni menil prav nič za to »varianto«, ki smo jo naredili; imel je namreč preveč opraviti s srcem, sapo in želodcem. Revež je tožil ter se gugal na vrvi sredi med nama. Imela sva veliko sočutje ž njim, a do zaželenega počitka je prišel šele, ko smo zaslišali za seboj veselo ukanje.

Trojica hribolazcev je lezla z Rotegga na ledenik ter to svoje delo naznanjala z glasnim upitjem. Poznali so pa pot bolje kakor

mi. Stopili so namreč na ledišče prav tam, kjer se je začenjala gaz, ki so jo bili izhodili hribolazci pred nami. Sterblich seveda tudi sedaj ni opazil, da smo prav brez potrebe telovadili po razpokanem ledišču. Zdaj je namreč imel preveč opraviti s počivanjem. In s tem je moral hiteti. Kajti kar naenkrat se je nategnila vrv in šli smo naprej.

Od grebena sta nas ločili še dve dolgi in precej široki razpoki. Ker so bili sneženi mostovi trdni, smo jih prekoračili brez vsake nevarnosti. Vendar je Sterblich še večkrat predlagal, da bi malo počili, preden smo prišli po precej strmi ledeni vesini na vrh.

Titlis je na glasu kot razgledna gora prve vrste. Žal, da nam je megla vzela dobro polovico razgleda. Najlepše so se še videle Bernske Alpe, in to je nama z Lojzetom tudi popolnoma zadostovalo. Jako dobro smo razločili posamezne vrhe, kakor Finsteraarhorn, Lauteraarhorn, Schreckhorn, Wetterhorn, izza katerega je zvedavo gledala Bernska trojica: Eiger, Mönch in Jungfrau. Že samo ta pogled je bil vreden napora, ki ga nam je bil Titlis prizadel.

Sterblich se je pa hitel odškovati za svoj trud tudi s tem, da je kaj pridno pospravljaj, kar sem mu prinesel v nahrbtniku. Povedati pa moram, in sicer njemu v čast, da je celo mene, vodnika, silil s šampanjcem, ki se mi pa v tistem mrazu ni posebno prilegel.

Polagoma so prišli za nami še drugi hribolazci s svojimi vodniki. Ker je pa mrzla burja vedno huje brila, sva se z Lojzetom kmalu poslovila od Titlisa. Ločiti sva se morala tudi od Sterblich, ki je bil namenjen nazaj v hotel, dočim sva jo midva mahnila proti Jochpassu. Pri slovesu mi je hotel na vsak način vsiliti napojnino, ki sem jo po njegovem mnenju po vsej pravici zaslužil. Ko se pa le ni mogel znebiti tistih frankov, ki mi jih je ponujal, se je izrazil, da na takega vodnika še ni nikdar naletel. In v tem sva bila enakega mnenja.

(Dalje prih.)

Pozimi na Grintavec.

(S 4 slikami.)

Jos. Kunaver.

Dne 29. januarja t. l. sva stala s tovarišem Brinšekom na Kompoteli. Občudovala sva veličastno piramido Grintavca (Slika 1) in sklenila, da naskočiva to pozimi tako težko dostopno goro na Svečnico, če bo le vreme primerno. Ta

svoj sklep sva povedala tovarišem, ki so bili vsi navdušeni za to zanimivo turo, in na večer 1. svečana je stalo nas šest stalnih gostov Kamniškega »brzovlaka« na kolodvoru v Šiški.

Od Kamnika smo odkorakali po škripajočem snegu do prve postaje — gostilne pri Reberniku v Stahovici. Oče Rebernik je že ležal zleknjen po klopi ob peči, le Rebernikova mama je še gospodinjala po svojem kraljestvu — kuhinji. Postregla nam je z dobro kavo, za pot pa nas preskrbela z izbornimi klobasami, na kar smo odrinili v jasno mrzlo noč.

Pot je bila ledena, deloma zasnežena in do gozda za Galerijami dobro vidna, tu pa je bilo treba prižgati svetilko, da ne bi zdrsnili v Bistrico. Po poldrugourni hoji, ki smo jo krajšali pripovedujoč si dobre in slabe dovtipe, smo dospeli do druge postaje, na »Brusnikih«, na desnem bregu Bistrice, kjer je prostorna, vedno gorka drvarska kočica z več ležišči in širokim ognjiščem. To je naš gorski »hotél«!

Zanetili smo ogenj, ki je jel kmalu razširjati prijetno gorkoto, a tudi tem neprijetnejši dim, potem smo plegli po klopih ter zadremali, kolikor se je pač dalo na teh trdih posteljah. Ob pol treh smo bili že na nogah in smo se pričeli napravljati na pot. Tovariš dr. C. nam je skuhal izborno rižoto, ki nas je za pot dobro pokrepčala.

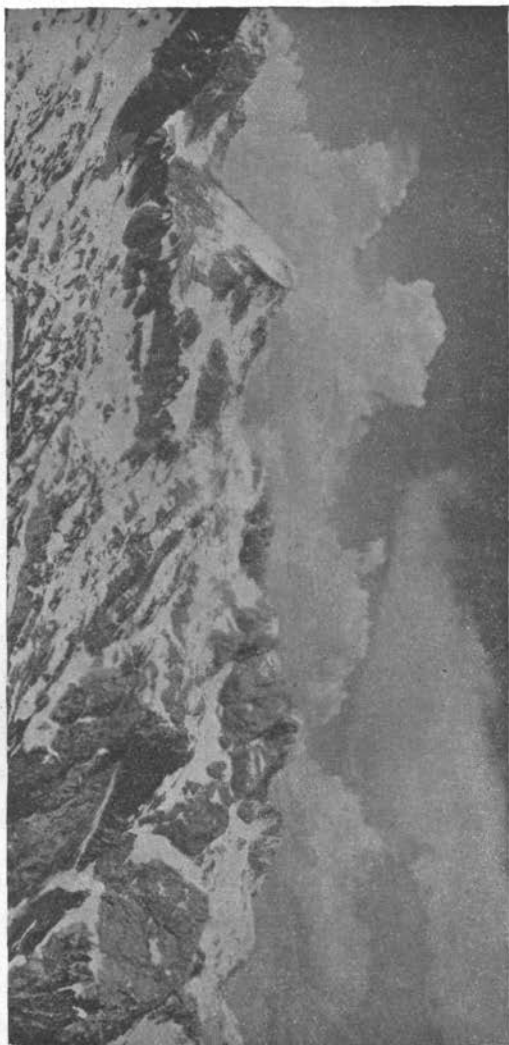
Ob štirih smo odrinili, pustivši enega tovarša, ki se je čutil bolnega, v koči. Pot nas je peljala mimo Bistriške kočice; poleti vlada v njej ob takem času že veselo turistovsko življenje, zdaj pa je bil veličasten mir, slišale so se le naše stopinje in svetilka v kapelici za kočico nam je skromno razsvetljevala pot.

V dobri uri smo bili pri Žagani Peči. Tu nam naznani tovariš B., da mu je v acetilinski svetilki zmrznila voda; zato smo bili primorani, nadaljnjo pot po noči opustiti. K sreči je bila v bližini drvarska kočica, kjer smo počakali dneva. Ob prvem svitu smo odrinili naprej. Lahko smo našli pot na Kokrsko Sedlo, ki se odcepi od široke drvarske poti. Bila je popolnoma zasnežena; toda sneg je bil suh in ni oviral hoje. Nekoliko bolj utrudljiva je bila pot po gozdu, kjer je predlansko leto sneženi plaz strahovito gospodaril. Z višino je rasel tudi sneg in po enourni hoji nas je primoral, da smo krenili s pota na sneženi plaz v bližini. Trd, gladek in strm sneg nas je tu sprejel; navezali smo si na noge dereze. Te so nam omogočile hitro hojo navzgor.

Nismo še hodili četrť ure po tem plazu, ko se nam prikaŹe krasen prizor. Źarki vzhajajočega solnca so zadeli vrh Turske Gore. Kot rubin v srebrnem diademu se je blestel, in nad njim se je razprostiralo temno-

1. Pogled s Kompotele na Grintavce in Skuto.

Fotogr. B. Brinšek.

modro nebo. Vedno več takih rubinov je bilo, čim višje se je solnce dvigalo na goro. Nemo smo gledali to veličastno lepoto. Ta prizor je trajal 5 do 10 minut, potem se je izpremenila rdeča barva snega v oranŹasto, kar je trajalo do kake devete ure; šele po tej uri je dobil sneg zopet svojo deviško belo barvo; le po sencah je bil še temno moder.

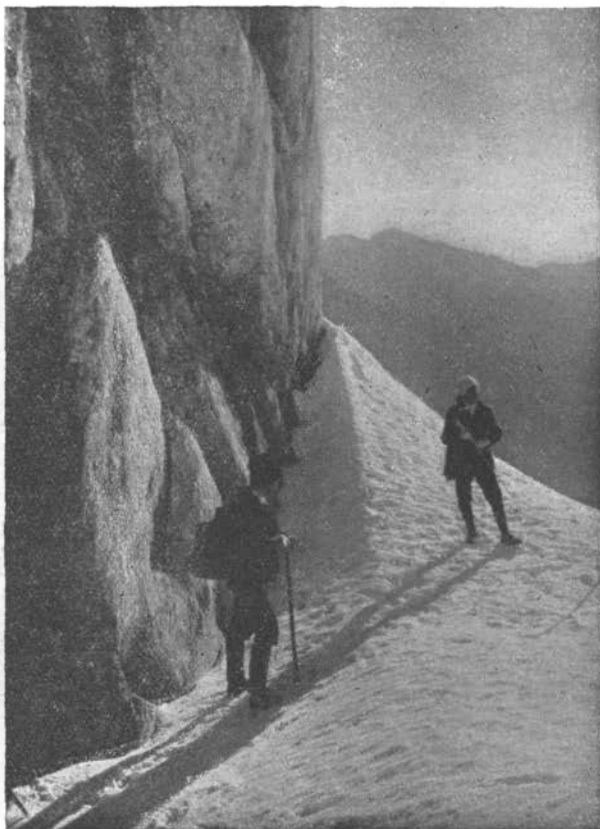
Oster piš v vrhovih nas je prebudil iz sanj in nas opomnil, da imamo še dolgo in nevarno pot pred seboj. Čvrsto smo prijeli cepine, dereze so se zadrle v sneg in nadaljevali smo svojo pot. Sneg je postajal vedno strmejši; kdor bi zdrsnil, bi se peljal po snegu doli v Bistrico in skoro gotovo tudi v večnost. Kmalu smo prišli na solnce, ki nas je prijetno grelo; toda od vrha Kokrskega Sedla so prihajali sunki ledenega vetra, ki so nas prisilili, da smo se zatekli v zavetje stene na desni strani. (Slika 2). Topli solnčni žarki so nam dali zopet moč in ob desetih smo stali na vrhu Kokrskega Sedla.

Od tu je bil krasen razgled na Julijske Alpe, Storžič in na Gorenjsko ravnino; tu smo tudi zagledali svoj cilj — Grintavec. Strma snežena pobočja in ledene skale so nam svarilno zle nasproti, toda kot stari znanci snega in ledu se nismo dosti menili za njihove poglede in smo čvrsto ubrali pot pod noge. Eden izmed tovarišev, ki tisti dan ni bil posebno razporežen za hojo, se je ločil tukaj od nas in šel s sedla mimo Suhadolnika v Kokro — ostali smo še štirje.

Travnata pobočja nad Kokrskim Sedlom, ki leže proti solncu, so bila skoraj prosta snega, le tu pa tam je delala ledena skala korak nesiguren. Preden smo prišli do širokega jarka, ki se vleče vzhodno pod stenami Malega Grintavca, je nam odrezalo pot strmo, kakih 60° viseče snežišče, ki se je končalo v neglobok prepad in je bilo v zadnjem koncu pokrito s prst debelo snežno moko. Tu je bilo treba opreznosti, posebno v zadnjem koncu, ker je moka, ki se je nabirala na čevljih, ovirala dereze, da se niso prijemale spodaj se nahajajočega trdega snega. Trije smo prišli srečno čez to težavno točko, četrti pa, ki je imel slabejše dereze, je na zadnjem delu snega zdrsnil, vendar je še o pravem času zasadil cepin v sneg in se obdržal na njem. Oprezno sekaje stopinje je potem prišel do nas. Ta nezgoda je napravila tega sicer drznega plezalca tako opreznega, kakor ga še nikdar nisem videl.

Ker od ranega jutra še ničesar nismo jedli, smo se odločili za kratek počitek in smo zlezli v skalno duplino, kjer smo bili v zaščiti pred vetrom. Tu so prišle vse dobrate nahrbtnika našemu gladu primerno do veljave. Opazovali smo tudi nadaljnjo pot, ki se je vzdigovala iz jarka ob stenah Malega Grintavca. Poleti se dviga ta pot po travnati strmini, a sedaj je bila s snegom zasuta; le snežena stena nam je zrla nasproti, ki je bila videti nepremagljiva. Ozirali smo se po kaki drugi smeri, toda vse so bile še slabše.

Po kratkem posvetovanju smo se odločili za smer, kjer pelje pot poleti. Oprtali smo nahrbtnike in krenili čez jarek, do podstene; tu smo se v svoje veselje prepričali, da sneg ni tako strm, kakor je bilo videti od daleč; ker vrhutega tudi ni bil pretrd, smo brez težav

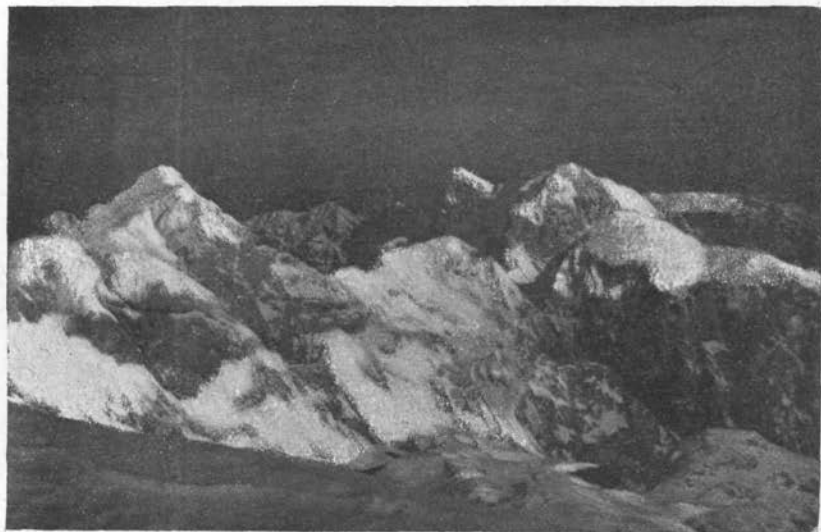
Fotogr. Jos. Kunaver.

2. V zatišju pod Kokrskim Sedlom.

dospeli na južno pobočje Grintavca v višini kakih 2200 m. Odtod smo opazovali tovariša, ki se je na Kokrskem Sedlu ločil od nas. Videli smo, da se je bojeval s slabim snegom; toda kmalu je prišel na trdega in na precej hudo strmino. Kar mu spodrsne, cepin mu pade iz rok in kot blisk je drsal po snegu proti nekim skalam! K sreči je šel z nogami naprej in ker je imel dobre dereze, je uspešno

zaviral svojo neprostovoljno vožnjo in se končno tudi ustavil. Ko smo videli, da je srečno pobral svoje kosti in svoj cepin in nadaljeval pot, smo tudi mi krenili dalje.

Pot je peljala vedno na levo ne preveč strmo, deloma celo po kopnem, in videle so se tu pa tam celo markacije. Toda to ni trajalo dolgo. Sneg je postajal vedno strmejši in trši. Sledovi mojega prednika so bile le male luknjice, napravljene od derez. Čvrsto je bilo treba vihteti cepin, da se je zasadil v sneg; posebno jaz sem prestal veliko truda, ker sem imel cepin starega, ne Švicarskega modela.

Fotogr. Iv. Taučar.

3. Skuta, Ojstrica, Planjava in Brana (z Grintavca).

Strmina je bila hujša in hujša in bilo je ni ne konca ne kraja; in kar je poglavitno, končala se je v kakih 600 m globok prepad! Turist, ki bi zdrsnil na tem snegu, bi zletel v velikem loku naravnost na Suhadolnikovo dvorišče. Zavest preteče nevarnosti pa je slab moraličen faktor ob času, ko je treba imeti vse moči v oblasti! Vsaka trenutna slabost bi bila lahko pogubonosna za turista.

Vztrajno in previdno smo nadaljevali svojo pot. Toda ni je kar hotelo biti konec; ura je bila že pol ene, a bili smo komaj pod južnimi stenami Malega Grintavca. Počivati na strmem snegu ni

mogoče, ker morajo biti mišice na nogah, tudi če se stoji, vedno napete in držati se je treba za zasajeni cepin, posebno če piha hud veter, kakor smo ga imeli mi na tej turi. Ker smo bili že precej utrujeni, smo si poiskali pod skalami prostora, ki nam je dal zavetja pred vetrom in imel nekaj kvadratnih metrov vodoravne ploskve. Vsedli smo se na sneg in se posvetovali, kaj nam je storiti. Strmina je bila videti vedno hujša, čas je hitel naprej in računali smo, da pri teh razmerah ne pridemo do treh na vrh.

Vse to nas je dovedlo do sklepa, da se vrnemo. Ko smo se nekoliko pokrepčali, smo ubrali pot nazaj. Toda nismo prišli še 20 m nižje, smo se že začeli kesati; najmlajši izmed nas, ki je bil najmanj zadovoljen s kapitulacijo, se je oziral, kje bi našel kako bolj varno in složno pot. Rekel nam je, naj ga počakamo, da gre gledat na neki rob, ki je bil na naši levici kakih 30 m višje. Odtod nam je začel klicati, da je strmina že manjša in da že vidi vrh Malega Grintavca. Predlagal sem tedaj, da gremo tudi mi gori pogledat.

Prišedši na rob, smo bili takoj edini, da nadaljujemo pot; nevarnost sicer ni bila manjša, vendar je bila strmina zložnejša, sneg nekoliko mehkejši in, kar je bilo največ vredno, zagledali smo vrh in na njem zopet nekoliko vodoravne ploskve. To nam je dalo novih moči in čez pol ure smo stali vrh Malega Grintavca.

Že tu smo bili bogato odškodovani za svoj trud. Proti vzhodu so se razprostirali Veliki Podi, iz katerih se je dvigala Skuta kakor snežen mož, dalje za njimi sta bili Brana in Planjava ko dva bisera, bliščeča se v solčnih žarkih. Na jugu je kraljeval Greben, najvišji vrh Kamniškega Predgorja, nad obširnimi, tedaj v sneg zavitimi planinami, za katerimi so se dvigali večji in manjši griči, in v sinji daljavi se je videlo Ljubljansko Polje z Ljubljano, barje s Krimom in na robu obzorja beli Snežnik.

Proti vrhu Grintavca so se vlekale velikanske snežene strehe, ki so morale daleč v zrak nad prepadi; pričakoval bi, da se zdaj, zdaj odtrgajo in zagrmje v globočino. Površina snega je bila razorana od vetra v najrazličnejše risbe, skale so bile zamedene od snega tako, da se je le tu pa tam videl izpod odeje kamen; a vse to se je blesketalo v solčnih žarkih, da je jemalo vid. Tu je bilo dovolj hrane za naše nenasitne fotografske aparate. Posneli smo nekaj slik in potem odrinili proti vrhu, ki smo ga bili že na malem Grintovcu zagledali. Sneg je bil deloma trd, deloma se je udiral, kar je hojo precej otežkočilo; toda cilj je bil pred nami in zmaga

gotova — ob dveh popoldne smo stali na vrhu Grintavca, da sprejmemo plačilo za svoj trud.

Razgled se nam je odprl na vse strani. »Zelena« Štajerska in »tužna« Koroška sta ležali pod nami in na zahodu je kraljeval Triglav, v hrmelin ogrnjen med svojimi podložniki. Kočna, poleti siva in raskava ko krastača, je bila oblečena v belo obleko brez vsakega madeža; kamor si se ozrl, povsod so bili umotvori kiparjev

Fotogr. Jos. Kunaver.

4. Kočna z Grintavca.

snega, vetra in solnca. In zopet so stopili fotografični aparati v akcijo, da napravijo seveda le nepopolno kopijo slik nedosežne umetnice prirode. (Sliki 3. in 4.)

Še o pravem času smo dovršili nekaj slik, kmalu se je nebo prevleklo z meglami, skozi katere je solnce le medlo sijalo. Ker je vlekel mrzel veter in nas je začelo zebsti, smo ostali le kake pol ure na vrhu, potem pa, veseleč se dobro uspele ture, krenili navzdol.

Do Malega Grintavca ni bilo treba posebne previdnosti, odtod naprej pa se je nevarnost podvojila, ker je hoja navzdol veliko opasnejša kakor navzgor. Tu smo zelo pogrešali vrvi; njena vrednost se je izkazala 10 dni pozneje, ko so trije moji tovariši z njeno

pomočjo premagali Brano, ki je, kar se tiče strmine snega, mnogo hujša od Grintavca. Mi smo si morali pač pomagati brez nje, toda le s skrajno opreznostjo.

Še precej hitro je šlo navzdol, čez kake tričetrt ure smo bili že v jarku in s tem na varnem. Onostran jarka smo zlezli zopet v duplino, kjer smo bili že prej; položili smo svoje ude na solnce, si kuhali čaj in napravili celo pojedino. Po enournem počitku smo krenili proti Kokrskemu Sedlu, pustivši divjim kozam nekaj ostankov kosila in zadnjo številko nekega Ljubljanskega dnevnika.

Do Sedla je šlo lahko in hitro, toda odtod — proti Suhadolniku — se je pričel slab sneg, ki je deloma držal, deloma pa se udiral; tako slab je ostal do Frischaufove Koče. Tu se je pričel suh, ne visok sneg, le v jarkih ga je bilo mnogo nanešenega. V enem takih jarkov mi je moj dolgi tovariš, ki je hodil pred menoj, naenkrat izginil izpred očíj. Pot je namreč strmo zavila navzdol, ker pa je bila vsa zamedena, on tega ni opazil in je brezskrbno stopil v sneg, da se je vanj do vratu vdrl.

Med sličnimi dogodki smo došli v gozd nad Suhadolnikom. Tu smo si šele odvezali dereze z nog.

Zadnji žarki zahajajočega solnca so rdečili ledene vrhove, ko smo se v nadi na skorajšnje svidenje poslavljali od tega kraljestva lepote.

Kaninska in Mangrtska skupina.

(Z 2 obrisoma*) na prilogi.) — Dr. Henrik Tuma.

b) Jérebica po severni steni.

«) Čez Planjo.

Dne 9. avgusta sva prišla z Voznikom iz Loga čez Vršič in Vraško Planinico ob najlepšem vremenu v Rabelj. Pripravljala sva se drugi dan na Jérebico po severni steni. Ta tura me je mikala posebno zato, ker je v najnovejši izdaji vojaškogeografskega zavoda 1 : 50.000 vrisana kot markirana pot iz Spodnjega Loga čez Planjo in po severni steni. Kdor je šel skozi Log in čez Predel pa si je to steno ogledal, se mora nehote začu-

*) Popravek. V zadnji številki Planinskega Vestnika je na četrti sliki k str. 69 poleg Jérebice napačno tiskano ime »Vucerji« (namesto »Kucerji«). Kucer je istega izvora kakor Kucelj in Kuk. V sredi je zapisano »Možnice« namesto »Možnica« in ob strani »Vučeva Govci« namesto Vučeva Gora.

dit, da je po severni steni sploh mogoč pristop. Tudi ni nikjer od Loga gori nobenega znamenja ali že Nemškega ali Slovenskega Planinskega Društva. Voznik mi je pravil, da je tam skozi do sedaj prišel le on, ko je imel 17 let in je šel za kozami. Takrat je prilezel zvrh Jérebice po žlebu doli na Planje.

Drugi dan, 10. avgusta, je bilo vreme zarana negotovo. Zato sem obležal v postelji. Zazibal me je v poluspanje pliskajoči dež; odpovedal sem se nameravani turi. Južno vreme je neugodno vplivalo name in sem prav čutil, kako so mišice postajale mlahave. Odpravila sva se zato precej pozno iz Rablja proti domu. Bilo je četrta na osem. Oblaki in megla so se jeli med potoma razganjati in ko sva bila pod Predelsko trdnjavo, je sijalo sonce na čistem nebu. Gorovje za Rabljem se je lepo odkrilo. (Slika 6.).

Slaba volja pa mi ni izginila, ker je bilo kljub temu zadušno in vlažno. Nasprotno je bil Voznik, prav po domače rečeno, srborit. Ves čas me je naganjal, da vendarle preplezajva severno steno Jérebice. Nisem se mogel odločiti. Ko sva šla mimo trdnjave, so bile ravno strelne vaje s topovi. Streljali so s šrapneli čez Rabeljsko Jezero v prodišče proti Italijanski meji. Postal sem nekoliko na cesti; no, precej marcialčno povelje podpolkovnika s trdnjave naju je prepodilo. Ne vem, kaj bi bilo nevarnega za vojaštvo, ako turist gleda streljanje s šrapneli. To hudo povelje pa je imelo dobro posledico, da me je spravilo nekako v dobro voljo. Vedel sem, da pot na Jérebico pelje tik na Goriško-Koroški meji zad za Predelsko trdnjavo, da zavije v gozdu na desno in se potem s poti in izza sence dreves lahko opazuje — vsak giblaj vojaštva. In če treba, se opazuje tudi z dobrim binokljem! Za šalo bi si rezultate svojega opazovanja zapisal in narisal ter poslal Italijanskemu generalnemu štabu — da bi tam celo poročilo vrgli v koš. Tako bi imela obadva zadoščenje: strogi podpolkovnik in hudomušni turist.

Pot vede od Predelske ceste ne prestrmo ves čas po dobro izhojeni stezi okoli Nemške Glave (1596 *m*, Zottenkopf, napačno Ruševa Glava, katera je točka 1512 *m*). Prehod na levo stran slemena ob točki 1456 *m* se imenuje Na Podné (= Poldne). Od Predela do tu sva rabila ravno uro hoda. Planja je položen travnat gorski pašnik krasne lege. Lepa zelenica se vidi z Loške ceste in iz Jezerske Doline (Seetal). Naslanja se prav na severno steno Jérebice. Sredi Planje ob točki 1694 *m* je grapa in pod steno plaz. Severna stena je ravno po sredi v dolenjem delu kakor preklana. (Slika 7.).

Ivan Črnuta, ki še ni dolgo vodnik Slovenskega Planinskega Društva in tudi nima vodniku potrebne šole in priprave, se je sezul, jaz sem se preobul v plezalke. Natvezla sva se. Vstop nad plazom v temno, raztrgano grapo ni nič kaj vabljiv. Prva stopnja se sestavlja iz nagromadenih, od vode in snega uglajenih rovi (abgestürzter Fels). poldrugi do dva metra debeline, vlažnih in pomlajenih. Uvidel sem, da plezalke tu niso na mestu, da pa tudi ne pomagajo mnogo dereze. Edino gotov stop bi dala bosa noga z nohti. Ko sem še preudarjal, se je Voznik že uprl v skale in vzpel čez prvo stopnjo. Bilo je prepozno sezuvati obuvalo. Voznik je komaj čakal, da izkaže svojo moč, ter me je potegnil kvišku kakor snop. Težak menda ni bil! Nahrbtnikov nisva odložila. Zaraditega sva vse stopnje prav hitro zmagala. Občudoval sem gibčnost in telesno moč Voznikovo. S tako lahkoto se je vzpenjal po opolzljih skalah in s tako gotovostjo se je oprijemala noga, da sem pozabil nase in pustil, da je Voznik počel z menoj, kar je hotel. Odkar sem turist, prej in slej nisem nikdar pustil rabiti vrvi za to, da bi me kdo vlekel. Le prvi dve stopnji v steni Jérebice si je to dovolil Voznik in skoraj me je zabavalo njegovo veselje in prepričanje, da je to posel dobrega vodnika.

Pleza se precej časa v temnem, mrzlem kaminu. Leva stena je sprta, rjave barve, razjedene kamenine. Iz Loga je ta stena od zunaj vidna in semintja porasla z zelenjem. Desna je nekoliko bolj sklonjena, osušenega in sivkastega apnenca. Kamin drži izprva naravnost gori do konec rjave leve stene. Tam se kamin deli. Globlji drži v prvotni smeri proti Kucerjem, na desno pa je kamin odprt in položnejši, tako da je Voznik svetoval, da obujva okovanke. Zanj je seveda veljalo, ker je bil bos! Zame je bilo pa še prezkodaj in višje gori sva morala preplezati precej s težko silo strme žlebove in kamine. Vendar je šlo. Ravno pri tem plezanju in ker sem plezal brez vrvi naprej, je Voznik spoznal, da ne potrebujem pomoči vrvi in da gre tudi na eksponiranih mestih v okovanih čevljih.

Ta drugi del poševnega desnega kamina je predpoldne solnčen in ves čas se ima pri plezanju krasen pogled na Rabeljsko in Loško stran. Dolenji kamin ima naklonine $60-70^{\circ}$, gorenji poševni pa $45-60^{\circ}$. Prav hude so le prve tri stopnje takoj pri vstopu. Preplezati jih je mogoče le bosemu ali pa, da podstavi drugi turist ramena in cepin za stope. Na vrh sva stopila točno opoldne. Rabila sva torej za preplezanje kamina in žleba dve uri in 20 minut. Kolikor imam izkušnje, spadajo spodnje tri stopnje Jérebičine stene

med najtežavnejše turistiške točke Julijskih Alp (pot po Triglavski steni nima nikjer tako težavnega mesta, pač pa pot čez Brda in srednja pot na Poliški Špik). Lažji utegne biti pristop, dokler je kamin še pod snegom, ali pa pozneje proti koncu poletja, ko je kamin razsušen. Veselilo me je, da sem Črnuto spoznal za najizbornejšega plezca, gibčnega, drznega, pa tudi gotovega.

Z vrha sva odstopila ob 1.10 na Solnico, nad Za Planjo do za Gorenji Vogel, odtod doli po drnu na levo v bukovi gozd v Gabrijah. Tu je studenec. Od studenca naprej vede komaj znatna steza, založena z listjem, vedno na levo. Sredi gozda je bila nekdanja stara planina. Imenuje se ta jasa v gozdu: Staro Utro. Utro je na Tolminskem in Bovškem toliko kakor utrta tla, navadno prostor okoli planinskega stanu. Rob nad Starim Utrom se imenuje Krierž = Kraj Riž, ker so pod njim plazovi, ki se izpod Jérebice stekajo v Možnico. Glavni plaz se imenuje Beli Žleb, v katerega pada Votli Plaz izza Gorenjega Vogla. V gozd Luža, ki je pod Možniško Planino, sva stopila ob treh in pol ter prišla po navadni poti mimo Možniških staj in Melj v Log ob 4.25.

Lechnerjev zemljevid ima zarisano tudi na južni strani Jérebice markirano pot. Ta naj bi vedla od zadnje Možniške staje gori nad Belim Žlebom in pod točko 1952 *m* (Havznerica) naravnost na vrh! No, tudi to markirano pot je ustvarila fantazija ali pa mistifikacija! Voznik, ki pozna tod vsak kamen, mi je zatrjeval, da po tej markirani stezi ne pride noben človek, komaj divja koza. Markirana je le ena pot, in sicer od S. P. D., to je stara steza od Možniške Planine čez Prehode in Planjo in potem na desno pod grebenom od Gorenjega Vogla do vrha. Naravnost neverjetno je, kaj si smejo dovoliti tuji kartografi! No, krivi smo slovenski alpinisti, ker ne kažemo mi potov na lastnih tleh.

β) Čez Hochriegel.

Voznik je vedel še za drugo interesantno turo na Jérebico po severni steni. Po četrti uri rano sva odrinila od hiše Voznikove v Spodnjem Logu ter zavila čez strugo v Globokem in po stezi po robu desnega brega do staje, odtod po strmi rebri do meli konec grape v Globokem. Tudi ta pot je v Lechnerjevem zemljevidu markirana, dasi se da steza zasledovati le do staje. Od staje naprej do Planje pa je vsa pot jako razrita in težavna, tako da sem po nasvetu Voznikovem navezal dereze. Po strmih meléh se prekorači suha grapa na levi breg v gozd Spodnji List in Gorenji List. Od

gozda gre pot zopet po strmih, kamnitih žlebinah doli in gori do zadnjega dotoka »V Lepenji«. Tod se krene na levo nadsè v gozd pod Planjo.

Na Planjo sva stopila ob poldnevih. Čez Planjo vede steza, ki pride od Poldné, se ovija pod celo severno steno Jérebice in vede okoli Gamswurzburgna v zadnjico Rabeljskega Jezera. Pot od Poldné proti Rabeljskemu Jezeru je prav vrisana v vojaški zemljevid. Dolenja stena Jérebice je sredi raztrgana. Zato se imenuje oni del, ki je nad Grüngrabnom (slovensko V Plazu), Na Utrganem. Odtod je drugi pristop na severno steno. Najti ga je precej težko. Je gori gredè na desni strani grape, skozi strmo ruševje in po drnu. Pleza se precej nadsè, tako da dereze dobro služijo. Iz ruševja se stopi na plano polico, odkoder je krasen pogled na Rabeljsko Jezero. Odtod se viša strma, drnata reber navzgor proti vrhu, ki se imenuje Hochriegel. Slovenskega imena ni — dokaz, da tod Ložani niso imeli nikdar pašnje. Sicer pa je pristop znan le lovcem, in menda se tod še koza težko pase.

Zavarovala sva se z vrvjo. Pleza se od police do police, semintja precej eksponirano. Na sleme Jérebice sva stopila ob 8:20, na vrh ob 8:30. Plezanje čez Hochriegel je trajalo vsega eno uro in pol in je mnogo lažje od srednjega pristopa s Planje. Na vrhu sva se odpočila tri četrti ure ter sklenila poiskati sestop po kaki novi poti. Izprva sva šla po markirani poti nad Laštami, čez Solnico do Solnčne Police. Tod sva zavila na levo po drnatih, semintja skalnatih policah pod Solnčno Polico po visoki planinski travi na reber, ki se vleče od Gorenjega Krivega Roba doli. Zadnji del te rebri je ozek, stopnját greben. Vsaka stopnja utegne imeti osem do deset metrov in treba je vrvi ali plezalk. Nisva se pa preobula, ker je premagati le omenjeni, nama prekratki dve stopnji. Te se imenujeta Strop. Strop pomeni na Loškem in tudi na Rezijanskem toliko ko debelo sleme, ki kruto odpada.

Od Stropa doli se hodi po travnatem, strmem pobočju doli v grapo. Ta »Beli Žleb« se preči pod Havznerico (1952 *m*) in Malo Jérebico (1786 *m*) in stopi v gozd Na Kolenu (1249 *m*). Tu je podrtina senika, ki se je rabil, dokler so Ložani držali več drobnice in so sekli seno po strmih policah pod Krivim Robom in Stropom. Steza pelje precej časa po gozdu in zavije proti grapi v Globokem. Ob prvi staji sva krenila naravnost po senožetih doli v smeri proti Spodnjemu Logu. Bila sva že ob 12:30 doma.

(Dalje prih.).

Slovstvo.

Zemljevid važnejših rudninskih najdišč na Kranjskem in v sosednih pokrajinah. Iz dr. Vl. Herletove knjige »Kemija in mineralogija«. Ljubljana 1911. Založilo »Društvo slov. profesorjev«. Cena 30 h.

Ker so planinci kolikor toliko tudi mineralogi, jih bo ta mali zemljevid, ki je obenem zemljevid slovenskega ozemlja, zanimal.

Dr. E. Volčič: Nekateri slovenski pravniški izrazi. (Ponatis iz »Slov. Pravnika« 1910.) V Ljubljani 1911. Cena K — 40.

Marljivi naš juridični pisatelj je prijel zadevo na pravem koncu: zdaj, ko je slovenska pravniška terminologija že v večini toliko prožna, da imamo v dvomnih slučajih na razpolago celo več izrazov, zdaj je napovedal zaključno razmotrivanje, kako se naj odslej ravnamo v teh slučajih dekretivno. Razgrnil je pred motreče strokovnjake šopek takih besed.

»Plan. Vestnik« pač ni mesto, kjer bi vsestransko pretresovali nabrane besede. Ker pa je bila knjižica vpslana tudi našemu uredništvu, hočemo izpolniti tudi na tem polju svojo dolžnost, v kolikor nam prostor pripušča, izražujoč vsaj v nekaj slučajih svoje mnenje. — Za »Adoptivkind« res zadostuje slovenski »posinovljenec« in ni treba »pohčerjenke«. V takih slučajih je »sin« zastopnik potomstva (prim. izraz: »naši sinovi«, »naši potomci« — nikoli: »potomke«!) in nadomešča hčerke; posinovljena hčerka je potemtakem: »posinovljenka«. — Soprog (in soproga) kot generelni izraz za »Ehegatte« po mojem mnenju ni prikladen izraz, ker ima v sebi specifični znak nekaj gosposkega. Krohot bi zbudil sodnik, ki bi govoril o »soprogi« hlapca Lukeža! So besede, ki nosijo na sebi svoj taksameter vstavljen ob določeni točki; to je treba prav tako — in še bolj — uvaževati kakor slovniška pravila. »Soprog« in »soproga« spadata torej v vljuđen pogovor olikancev, v trezno juridično knjigo pa ne. Nerodni so izrazi »zakonski drug«, »ženitveni drug«; najbolje se mi zdi za »Ehegatte« (-in): »zakonski« in »zakonska«; saj se v slovenščini tudi morejo rabiti pridevniki v samostalniki rabi in ni treba neumljive tvorbe »zakonec«!

Z besedo »zakon« je križ. Ko bi »zakon« (Ehe) ne bil tudi »zakon« (Gesetz), bi tak dvojni pomen ene besede ne delal nikakih neprilik; zdaj pa se jih ne manjka. Škoda, da so se juristi odpovedali »postavi«, ki je v našem ljudstvu čisto udomačena in se v pridevniški obliki (»postavna« pot, »postavna« sredstva) še rabi tudi v knjižnem jeziku ter ni nič bolj spačena po nemščini kakor na stotine drugih besed, katerim nihče nič ne očita. Ko bi bilo mogoče, bi bilo najbolje, da bi se povrnili k svojim »postavam«; potem bi ostal »zakon« nedvomljivo to, kar je bil pri nas od nekdaj.

»Razporoka« bo pač morala obveljati, ker jo imamo celo že v beletristiki. — Za »Trauungshandlung« je »poroka« premalo, ker nedostaja pomena za — handlung. Predlagal bi: poročitev.

Edino prav je: ugovarjati, ugovor (Einrede = Einwendung); prigovor, prigovarjati pomenja v našem knjižnem jeziku le »zureden«; dialektične posebnosti tu ne veljajo. V »ugovoru« pomeni začetni u — baš to, kar hočem izraziti, neko nasprotstvo, protivstvo kakor n. pr.: uženem koga (ich

treibe ihn zu paaren; »vženem« je = treibe hinein!), uprem se komu, urečem: urok itd. — —

Ker imam že pero namočeno, naj povem še to: Na str. 17 se ponavlja rek, ki ga slovenski slovničarji ponavljajo in slov. profesorji uče že nad 50 let, da je namreč moč nemškega jezika v samostalniku, slovenskega pa v glagolu. S tem ni nič! Tudi slovenski jezik ima, in sicer ogromno moč v svojih samostalnikih, samo da jih je treba znati tvoriti! Tega naši preporoditelji še niso znali ali, če so znali, si niso upali nastopiti poti tvornosti in so rajši beračili ali hodili po ovinkih! Danes nam ni treba niti enega niti drugega! In baš samostalnikov si moramo — kar sproti — nabavljati čim več; moremo pa si jih tudi, hvala Bogu! A ne naročajte si jih pri slovničarju, ki je le jezikoslovec in drugega nič. Na to opozarja jezikoslovec *dr. Jos. Tominšek*.

Koledar S. P. D., 2 letnik, izide — z mnogovrstno za planinca praktično vsebino — meseca maja. Prinesel bode tudi skico potov in koč v skupini Triglava, panoramo Ojstrice v zmanjšanem merilu in načrt okolice Trsta. Cena bode vezanemu komadu 1'50 K. Dobe ga po pošti poslanega vsi lanski plačniki, drugi si ga lahko naroče pri izdajatelju Fr. Kocbeku, nadučitelju v Gornjem Gradu.

Obzor.

Varstvo flore v okrožju Snežnika. — Kneza Schönburg-Waldenburga gozdarski urad je izdal oklic, ki ga priobčimo izvečkoma: Bolj in bolj se razširjajoča turistika, vedno silnejše hrepenjenje meščanov po izprehodih v prosti naravi, sta privedla do tega, da se celo najbolj oddaljeni kraji pogosto posečajo. Del občinstva pa več ali manj brezozirno postopa proti naravnim krasotam in zemljiškemu posestvu sploh. Nevarnost takega početja niso ostale prikrite merodajnim činiteljem.

Tako obstoji v vojvodini Štajerski že nekaj let zakon v varstvo planinskih rastlin; z razpisom z dne 23. avgusta l. 1910., št. 20.125, je naročilo c. kr. ministrstvo za bogočastje in uk vodstvom ljudskih in meščanskih šol, da pouče šolsko mladino o potrebnem varstvu gozda in lova pred občinstvom; z razglasom mestnega magistrata Dunajskega se je po sklepu občinskega sveta z dne 16. septembra l. 1910. prepovedala prodaja cele vrste gozdnih in travniških cvetic, ker se je bilo bati, da se iztrebijo. V Kranjskem deželnem zboru se je v seji dne 21. oktobra l. 1910. vložil zakon v varstvo Kranjskih gorskih rastlin, v seji dne 29. oktobra l. 1910. pa zakon v zadevi izdatnega domovinskega varstva in varstva narave. V resoluciji, ki je priložena prvemu zakonu, se Kranjskemu deželnemu odboru izrečno naroča, da pri posameznih zemljiških posestnikih deluje na to, da bodo, neodvisno od zakona, že v lastnem delokrogu intenzivno skrbeli za izdatno varstvo narave in rastlin.

Višavje Snežniškega ozemlja in Snežnik sam je v florističnem in botaničnem oziru prištevati med najbolj zanimive rastlinskoogeografske okraje na Kranjskem. V zadnjih letih so turisti te kraje vedno bolj obiskovali; kot gotovo nepotrebna, a tem bolj obžalovanja vredna posledica teh močnejših obiskov planin je bolj in bolj se razširjajoče hlepenje obiskovalcev po prilasčevanju planinskih rastlin, ki se je žal v mnogih primerih izpremenilo v

pravi vandalizem; nihče pa ni pričakoval, da bodo izruvali in raznesli cele narhbitnike polne rastlin — večinoma tudi še s koreninami vred — ki se potem v mnogih primerih prepuste uničenju ali kot neporabne zavržejo. Ako se temu ne odpomore, tedaj je v kratkem pričakovati, da posamezne vrste cvetic, osobito očnice, popolnoma izginejo iz Snežniškega ozemlja.

Spičo tega smatra omenjeni gozdarski urad zaradi obče koristi za svojo dolžnost, da ukrene vse potrebno proti temu in splošno razglasi, da se od sedaj nadalje more dovoljevati obisk Snežniškega ozemlja v vsi njegovi razsežnosti samo v spremstvu enega ali več graščinskih gozdnih čuvajev ali ako se vzame za to dovolilni list. Vsakega, ki bi ravnal proti temu, bodo zapriseženi gozdni čuvaji izgnali iz gozdnega in pogorskega ozemlja, ako treba, se bo dotični tudi kazenskopravno zasledoval.

Tozadevna natančnejša pojasnila se dobe lahko tudi pri posameznih gozdarskih postajah ali pri gozdarskem uradu.

Društveni vestnik.

Umrli član. — Lončar Franc, bivši posojilniški tajnik in posestnik v Celju, je dne 20. marca v bolnišnici v Ljubljani umrl. Rajni je bil član Savinjske podružnice S. P. D. od njene ustanovitve naprej in njen dobrotnik. Preptoval je Savinjske Alpe in druge slovenske krajine, zlezel je bil tudi na Ojstrico in Grintavec. Ljubeznive mu in požrtvovalnemu rodoljubu ohranijo tudi planinci najboljši spomin!

Zemljevid »Julijskih Alp« je bil odposlan meseca avgusta lanskega leta skoraj vsem našim članom; ker ga nekateri do danes niso plačali (cena 50 vinarjev), prosimo, da nam ga takoj poravnajo, oziroma vrnejo.

Darila. — Osrednjemu društvu: Slavna Ljubljanska Kreditna Banka je darovala za tekoče leto 500 K, in slavna Kmetiska Posojilnica 100 K, obema zavodoma, ki v svoji velikodušnosti upoštevata in pospešujeta nesebično in uspešno delovanje Slovenskega Planinskega Društva, najtoplejša zahvala! Za poravnavo spora na Šmarni Gori k že izkazanim 3 K še 1 K. — Kranjski podružnici: Slavno Kreditno društvo v Kranju 150 K; nabiralniki: pri Geigerju 5·25 K, pri Joštarju (13·73 K in 3 K) skupaj 16·73 K, pri Mayrju 12·93 K. — Savinjski podružnici S. P. D. so darovali za zgradbo potov: Južnoštajerska hranilnica v Celju 500 K, posojilnica v Celju 50 K. Iskrena hvala!

Novi člani. — Osrednjega društva: gdč. Bele Franja, šivilja, g. dr. Abramovič Pavel, zdravnik deželne bolnice, oba v Ljubljani; g. dr. Flerin Valentin, c. kr. okrajni sodnik v Žužemberku.

Koroške podružnice: g. Lackner Ivan, filozof, č. g. dr. Lenard L., uradnik družbe sv. Mohorja, g. dr. Rožič Valentin, uradnik družbe sv. Mohorja, vsi v Celovcu.

Kranjske podružnice: gg. Hlebš Ferdinand, trgovec in posestnik, Katzer Karel, ravnatelj valjičnega mlina, oba v Kranju; Lapajne Jos., nadučit., Vavken Evg., cand. phil., oba v Cerkljah.

Kranjskogorske podružnice: gg. Klofutar Peter, krojač, Hribar Ivan, poštni asistent, Černe Andrejko, hotelirjev sin, vsi v Kranjski Gori; Dolničar Anton, restavrater na Jesenicah.

Litijske podružnice: gg. Kunstler Fran ml., praktikant v topilnici, Magolič Emči, Pleničar Fran, pisarniški oficijant, Preželj Angela, Rauch Camille, ravnatelj predilnice, vsi v Litiji.

Pazinske podružnice: gg. Kalokira Ante, pravnik, Šajina Josip, c. kr. sodni oficijal, oba v Pazinu.

Savinjske podružnice: gg. dr. Krančič Fran, sodni tajnik, Anton Jager, poslovodja Zvezne trgovine, oba v Celju.

Tržaške podružnice: gg. Kovačič Franc, uradnik Živnostenske banke. Kos Fran, učitelj, Schrey Emanuel, revident drž. železnice, Wurner Friderik, asistent državne železnice, vsi v Trstu, Ravnik Avgust, zavarovalni uradnik v Gorici.

Izvestje »Slov. Plan. Društva.«

Da se dobi celoten pregled o sedanjem stanju našega društva, je na predlog uredništva sklenil Osrednji odbor, da se ena (in sicer to leto šesto) številko »Plan. Vestnika« posveti objavi podatkov, ki označujejo bitje in žitje »Slov. Plan. Društva.«

Prihodnja številka bo po tem načrtu obsegala:

1. vsa poročila o letošnjih občnih zbiorih, ker ti nudijo vpogled v društveno delovanje;

2. celoten imenik vseh **sedanjih** društvenikov, razvrščen abecedno po podružnicah. — To bo sploh prvi imenik, kar jih je objavilo naše društvo in bo zato važen zgodovinski dokument; tvoril bo potreben temelj za presojo nadaljnjega razvoja našega društva. —

Da bo to izvestje izšlo pravočasno in da bo zadobilo znak točnosti, se pozivljajo:

1. vse podružnice, da pošljejo poročilo o svojem občnem zboru vsaj do 20. majnika Osrednjemu odboru v Ljubljani, in takisto, da vpošljejo vsaj do 15. majnika imenik vseh članov, ki so za to leto vplačali udnino ali se vsaj zavežejo, da jo bodo plačali;

2. vse prijatelje naših planin in našega društva pa vabimo, naj pristopijo — ako še niso udje — našemu društvu, da bomo mogli njih imena uvrstiti v to številko, ki bo obenem spominska knjiga slovenske turisticke in naših ljubiteljev prirode;

3. o vrlih naših dosedanjih društvenikih pa itak ne dvomimo, da nam ostanejo zvesti in da bodo pravočasno priglasili svoje članstvo.

Uredništvo S. P. D. in Osrednji odbor.

Vsebina: Janko Mlakar: Jungfrau in še marsikaj. (Str. 73.) — Jos. Kunaver: Pozimi na Grintavec. (S 4 slikami, str. 76.) — Dr. H. Tuma: Kaninska in Mangrtska skupina. (Str. 84.) — Slovestvo: Zemljevid, Dr. E. Volčič: Nekateri slovenski pravniški izrazi. (Str. 89.), Koledar S. P. D. (Str. 90.) — Obzor: Varstvo flore v okrožju Snežnika. (Str. 90.) — Društveni vestnik: Umrl član, Zemljevid „Julijskih Alp“, Darila, Novi člani. (Str. 91.) Izvestje „Slov. Plan. Društva“. (Str. 92.) — Naše slike: 4 v tekstu (Pozimi na Grintavec), 2 na prilogi (Mangrtska skupina).